

OD BILJETERA DO PROPAGANDE: SJEĆANJA DUBROVČANA KOJI SU RADILI NA NAŠEM NAJVEĆEM FESTIVALU

Igre su upisane u naše profesionalne i životne kronologije. Jednostavno, ljubav je to...

Ovako je 1985. izgledao Press kutak Igara. Fotografiju nam je ustupio Davor Mojaš

Razgovarala
Mia Njavro Banić
Foto
Arhive sugovornika
/ DuList / MNJB

Smatram da svaka obitelj ima poveznicu s Igrama, a kako volimo isticati da je Dubrovnik kulturni grad, grad kulture, možemo reći da su Igre nekako saživjele sa svima nama.

Dovoljno je otići na generalnu probu, gdje se vidio duh Grada, gdje se vidjelo da su svi manje više – kulturni kritičari, baš kao što za vrijeme prvenstva postoji puno izbornika

RAD NA IGRAMA POSEBNO je iskustvo, to će vam potvrditi baš svatko tko je makar jedan dan proveo u Festivalnoj palači ili na brojnim scenskim lokacijama koje Dubrovnik pretvaraju

u jednu veliku – ambijentalnu pozornicu. Dubrovačke ljetne igre nedavno su ponovo otvorile različite pozicije za mlade, studente ali i srednjoškolce, koji će ljeto provesti na jedan čaroban

način. Ove godine, i samo ćemo još to reći kao uvod ovom tematu – u potrazi su za hostesama, biljeterima, blagajnicama, administratorima, garderobijerkama, propagandistima, vozačima,

informativima, djelatnicima u marketingu i odnosima s javnošću, pomoćnicima u produkciji, okretačima nota, zaposlenicima u transportu, montaži, rasvjeti, razglasu, scencima, rekviziterima i 'katicama za sve'!

A sada, priču ćemo prepustiti njima, ljudima koji su radili i živjeli Igre kroz svoju mladost, pa čak i djetinjstvo. Ljudi različitih profila od kojih su neki još uvijek u Igrama, a neke je put odveo u sasvim drugom smjeru. Oni su nam prenijeli svoje dojmove, ali i podijelili ljubav prema Dubrovačkim ljetnim igrama, koja je, čini se, jedinstvena!

Ivana Medo Bogdanović: Pamtim svoju prvu pravu izjavu za televiziju...

Ivana Medo Bogdanović, danas ravnateljica Dubrovačkih ljetnih igara, s petnaest godina počela je raditi kao informativica na Pilama. Otađ, dodaje kroz osmijeh, nijedno ljeto nije prošlo bez rada na Igrama.

— Od hostese, tajnice, prevoditeljice, press ureda pa do pozicije na kojoj sam danas. Anegdota je pregršt, iskustava raznih, ali nisam ni sanjala da ću raditi 'zaozbiljno' na Igrama, a kamoli već deset godina upravljati ustanovom — priča nam naša draga Ivana. Jedna se 'crtica' posebno zadržala i vjerujemo da joj nije bilo lako.

— Pamtim svoju prvu pravu izjavu u životu za televiziju. Morala sam uskočiti umjesto tadašnjeg ravnatelja ni više ni manje nego uživo na Dobro jutro Hrvatska, dan prije Otvaranja. Ravnatelj me bacio u vatru to moje prvo ljeto kao voditeljicu pressa.

Vodila sam sponzore i njihove ugovore, sav tiskani materijal, rad s dizajnerima, fotografima, uređivanje web stranice, pisanje objava za medije, davanje izjava... Kad sam to preživjela, znala sam nekako da mi je u Igrama mjesto — iskreno će Ivana o svom festivalskom rastu.

— Igre su kao prva ljubav, a ona se ne zaboravlja. Mi pazimo na našu mladost, svjesni smo da su im to često prvi poslovi, tu ih se odgaja i mogu puno toga naučiti od starijih. Ne gledamo ih samo kao zaposlenike nego i kao neku buduću publiku. Većina ih se vraća i rade s nama dugi niz godina i

Morala sam uskočiti umjesto tadašnjeg ravnatelja ni više ni manje nego uživo na Dobro jutro Hrvatska, dan prije Otvaranja. Ravnatelj me bacio u vatru to moje prvo ljeto kao voditeljicu pressa — Ivana Medo Bogdanović

Često bih ostao na nekoj probi i kad nisam trebao — ionako sam uvijek bio na pet minuta od doma, a s druge strane interesirao me proces stvaranja neke dramske produkcije — Marko Mijatović

napreduju. A može se i lijepo zaraditi, najviše u odjelu produkcije ili tehnike na poslovima transporta, kod našeg Đekija — zaključuje Ivana Medo Bogdanović, uz još jedan poziv za lijepu priliku svim mladima našeg Grada.

Markan — Marko Mijatović, meštar od čarolije

— Na Igrama sam počeo raditi u ljeto 2000. godine, po završetku prvog srednje, odnosno s nepunih šesnaest godina. 'Stariji' susjed, također srednjoškolac, već je par godina radio u tehnici pa mi je sugerirao da se pridružim ekipi rasvjete. Ekipu je, kao vanjski suradnik, tada vodio Silvio Giron, još uvijek aktualni majstor rasvjete u Kazalištu Marina Držića — priča nam Marko Mijatović, Markan, koji ovo ljeto broji, eto, velike 23 godine na našem festivalu.

— U početku mi je sve to izgledalo kao jedna velika zbrka, dosta kaotično dok nisam skontao neke osnovne principe rada, te razlikovati i još važnije, pravilno rukovati rasvjetnom opremom. Osim transporta opreme, bili smo zaduženi raditi kao ispomoć majstorima i ostalim suradnicima u montaži i demontaži opreme, te dežurati na probama. Ok, često bih ostao na nekoj probi i kad nisam trebao — ionako sam uvijek bio na pet minuta od doma, a s druge strane zanimao me proces stvaranja neke dramske produkcije na otvorenome — ističe Marko. Posao ga je, dodaje, privukao zbog svoje kompleksnosti, dinamičnosti i nepredvidljivosti, te, dodaje, 'silnog osjećaja zadovoljstva kad se uspješno savlada izazov ma koliko god težak bio, te naravno pripadnost jednom tako velikom

kolektivu koji se ljeti angažira'.

— Naknadno sam, u jesen 2002., rad sa scenskom rasvjetom proširio i na Orlando u Staroj bolnici, te Studentski teatar Lero. To je naravno bio volonterski angažman, kroz koji sam kasnije shvatio da me rad sa scenskom rasvjetom zbija interesira, dok je eventualni odlazak na brod pao u drugi plan. O budućnosti nisam baš previše razmišljao, veselio me tadašnji trenutak koji sam provodio – iskreno će dalje naš Markan, važan 'kotač' pogona festivala. Pitamo ga kako bi Igre opisao nekome 'izvana', tko ne radi, niti ima dodirnih točaka s njima.

— Paukova mreža, rekao bih – čvrst i povezan kolektiv, moćan u svom prostoru djelovanja, ali i dosta osjetljiv na vanjske čimbenike – podcrtava. Pitamo ga ima li istine u tome da Igrama ostaneš 'trajno zaražen'?

— Slično kao i u nekom drugom kolektivu, jednom kad Igre zavoliš na pravi način, sigurno da dulje vrijeme ostaneš vjeran. Bilo to kroz daljnje poslovne, odnosno umjetničke angažmane ili kao dio publike. Tu i tamo se pojavi neki izuzetak kojem je teško nositi se s kompleksnošću posla i razine odgovornosti, što je skroz u redu. Kad se već ne vidiš u nečemu, nema potrebe forsirati. S druge strane, rad na ovakvoj produkciji odlična je prilika za naučiti se radnoj etici, unaprijediti već ranije stečena znanja, ujedno i savladati neke nove vještine, te kako 'manevrirati' među ljudima odnosno kolegama različitih karaktera – zaključuje Marko Mijatović.

Maroje Matana: Pravni savjet oko kokoši s Dantonove smrti

Gospar Maroje Matana samozatajan

Prvi put sam radio na Igrama i čuvao izložbu povodom 25. obljetnice Igara (sic!) – Maroje Matana

je odvjetnik koji danas živi i radi u Zagrebu i iskreno će, nikako se ne voli eksponirati. Ipak, učinio je izuzetak, jer – kaže – radi se o Igrama! Odmah je 'iskopao' i fotografiju na kojoj je s Mirjanom Barkidijom s kojom je bio zajedno u Gimnaziji. Fotografija je, ističe, djelo službenog fotografa Enesa Midžića, koji je kasnije postao dekan na ADU. Uz fotografiju, počinje priča...

— Tada smo radili u propagandi kod gospara Toma Vlahutina, koji je bio moj prvi poslodavac i legenda Igara. U Dubrovniku imam i drugih fotografija, a sjećam se jedne iz neke od monografija Igara, gdje sam u prvom redu na predstavi Kristofor Kolumbo.

Za vrijeme fakulteta, bio sam praktički cijelo vrijeme u Propagandi, prvi čovjek iza Miša Mihočevića – Srđan Gavrančić

Zaposleni na Igrama bi nekako ušli na 'prolaz', tako je pisalo na karti i onda naravno sjeli na najbolje slobodno mjesto! – dodaje jednu crticu. Vraća se na sam početak.

— Prvi put sam radio na Igrama i čuvao izložbu povodom 25. obljetnice Igara (sic!), bila je u tadašnjem Domu sindikata, sada samostan Klarisa, na dva kata i tom prilikom je ukrađen projektor dijapozitiva – ali nisam odgovarao jer nisam mogao biti na oba kata. Inače, dijapozitiv je bio vrhunac tadašnje tehnologije, a aparat preskup, izložba je bila fotografija postavljena na velike montažne panoje, također jedan od tada noviteta u muzejskoj struci. Tada sam bio u sedmom razredu osnovne škole, a radio sam sve do kraja Gimnazije te na prvim godinama faksa – napominje nam gospar Matana. Inače, kad smo ga pitali da s nama podijeli sjećanje o Igrama, rekao je da 'ne voli publicitet, ali da je počeo u publicitetu'!

— Kasnije sam bio razvođač na predstavama, tj. biljeter, lijepio sam plakate, a to sam radio i tijekom godine jer su Dubrovačke ljetne igre u to vrijeme kao i danas, organizirale i neke zimske priredbe, zatim sam nekoliko godina radio u tiskari kao korektor za večernje programe i tako dalje, a u međuvremenu sam i redovito statirao na otvorenjima Igara, te u predstavama Kafetarija (nekoliko godina) i Heraklo – napominje. Gospar Matana gledao je gotovo sve dramske predstave i često bio na koncertima. Najčešće je to bilo, dodaje, stajanje u Dvoru.

— Još uvijek su mi takvi koncerti najdraži, tako da – da, Igre su jako utjecale

na moje životne afinitete. Danas su Igre nažalost nekako izgubile na važnosti, velikim dijelom zbog smanjenih financija, tako da su manje glamurozne i spektakularne, više nema predstava poput Areteja, spomenutog Kolumba, Edipa ili Hamleta s Daniel Day Lewisom ili s Derekom Jacobiem, a da o koncertima ne govorimo – ističe malu digresiju. Ponovo se vrati kojom anegdotom u prošlost.

— Sjećam se tako da su me poslali da budem pri ruci jer sam govorio engleski, na pripremama predstava, mislim da se zvao Prospect Theatre, pa sam prisustvovao mačevalačkim probama Jacobija i njegova Laerta, naravno na Lovrjencu i to u scenografiji Radojevićeva Hamleta (drvena galerija), gdje su ti glumci pokazali stvarno izvanrednu spretnost i umijeće u sceni mačevanja – prisjetio se zgodne crtice. Pitamo ga o vezi s Igramama...

— Da, zaista stoji da se s Igramama ostaje trajno povezan, znam dosta ljudi koji su kao i ja nastavili redovito odlaziti na predstave i koncerte. Čak sam i kao odvjetnik par puta zastupao Igre, sjećam se savjeta oko giljotiniranja kokoši u Frlićevoj predstavi Dantonova smrt – prisjetio se i jednog neuobičajenog momenta za kraj naš sugovornik, odvjetnik Maroje Matana.

Srdan Gavranić: Još uvijek mi je 'u nosu' miris loja za baklje!

Njegov kolega, predsjednik Trgovačkog suda u Dubrovniku Srdan Gavranić, Igara se rado prisjetio, ali i iznenadio što tema, kad smo se susreli, nije bila vezana uz sudske procese. Otvorio se spektar sjećanja i anegdota...

— Statirati sam počeo jako davno, negdje u četvrtom, petom razredu osnovne škole. Razlog statiranju na Igrama bilo je ustvari statiranje u Kazalištu Marina Držića, a kako sam rastao, tako su rasle i uloge! Prva predstava bila je 'Ekvinocijo', kojeg je KMD radio za Igre – prisjeća se.

— 'Ekvinocijo' je predstava koja je u svojoj povijesti najviše puta odigrana, preko stotinu puta. Upravo tu počeo je moj put na Igrama. Nakon statiranja, bio sam nešto kao kurir, pa rekviziter. Kasnije, za vrijeme fakulteta, bio sam praktički cijelo vrijeme u Propagandi, prvi čovjek iza Miša Mihočevića. Zamislite da sve što se radilo, sve što je išlo vani, je išlo kroz odjel propagande – ističe nam gospodar Srdan. Igre su, dodaje, trajno ostale u njemu.

— Usadila se ljubav prema kulturi, teatru, mada me život odveo u jedan drugi smjer, koji je isto tako dinamičan i prepun obaveza, pa su te veze, prije svega društvene, slabe, a nekad su bile jake. Mislim na veze s glumcima,

redateljima i ljudima Igara. Promijenila se i struktura ljudi. Evo primjere, zajedno smo startali Lina Njirić i ja, bili smo mladi, a ovi naši u Igrama bili su stariji. A mi smo sada u godinama kad smo, recimo, zreli (smijeh!). Mnogi ljudi Igara su nas i napustili – dodat će sjetno. Svaki čovjek, radio ili ne u Igrama, s festivalom je povezan. To su, dodaje, jednostavno takve institucije Grada.

— Ako ništa, oko kuće ti je bio scenski prostor, pa nisi mogao proć, doć, ili si s prozora gledao predstavu. Smatram da svaka obitelj ima poveznicu s Igramama, a kako volimo isticati da je Dubrovnik kulturni grad, grad kulture, možemo reći da su Igre nekako saživjele sa svima nama. Dovoljno vam govore generalne probe, gdje se vidio duh Grada, gdje se vidjelo da su svi manje više – kulturni kritičari, baš kao što za vrijeme prvenstva postoji puno izbornika! Tako u Dubrovniku postoji 'kultura kritiziranja'. Doduše, malo je i to zamrlo, smatram da je stvar drugačijeg pristupa životu. Danas je mobitel centar svijeta koji nas okupira i koji nam rukovodi životom – napominje nam dalje gospodar Gavranić. Budućnost Igara?

— Igre moraju pružiti dubrovačke autore, ali i smijeh i zabavu. Narod je preopterećen i treba mu ispušni ventil da zaboravi svakodnevicu 'pranja mozga'. Ali isto tako Igre moraju zadržati svoju kulturnu zadaću koju imaju kao državni, nacionalni festival – moraju pratiti svjetske trendove i pružiti višu razinu kulture, jer ovo nije pučko veselje, već Dubrovačke ljetne igre koje imaju svoje specifičnosti, od prostora, načina rada s predstavama... Naravno, sve je vezano novcima, kojih nema dovoljno – pomalo je i sjetan u svom komentaru. Zato se osmijeh odmah vraća na lice kad se prisjetio anegdota. Dvije su mu ostale u posebnom sjećanju, jedna iz tehnike, druga iz propagande.

— Dakle, mi smo danima prije 10. srpnja topili loj, mijesali na vrućini, rezali konope i namakali ih da bismo napravili baklje. I dan danas mi je, vjerujte mi, taj miris 'u nosu' – smije se. Druga je scena, ona iz propagande, doista vrijedna bilježenja. Susret s jednom od najvećih diva glazbe uopće...

— Montserrat Caballé prvi put dolazi u Grad, diva svjetskog glasa! Iskreno, nismo niti znali kako se postaviti, kako ju dočekati... Pa je tako bio problem uopće organizirati limuzinu, a kamoli da ta limuzina uđe na Stradun! Na kraju se, u cijeloj toj našoj organizaciji, Mihočević dosjetio da je odvede u Školice na sendvič od pršuta i domaćeg kruha. Sjeli su na skalin prekoputa

Želim im reći da iskoriste apsolutno svaku priliku da odu na predstavu, koncert ili ako ih zanima nešto drugo jer sam ja bila oduševljena cijelim programima i htjela sam ići na sve. Dan danas spominjem koncerte i predstave na kojima sam bila dok sam radila za Dubrovačke ljetne igre – Nera Nikolić

Školice, a ona je bila oduševljena jer je došla u nešto 'narodno'. A mi sve 'razbijali glavu' što ćemo. Nakon toga, bez problema se ponovo vratila u Dubrovnik – vratio se u svoja sjećanja za kraj naš sugovornik, Srdan Gavranić.

Nera Nikolić: Bila sam presretna!

Mladi se na Igrama grade i to je jedan veliki razlog zašto Igre zaista ostaju trajno u svima nama koji su imali dodirnih točaka s festivalom, u bilo kojem smislu. Jedna od tih mladih osoba je Nera Nikolić, danas vlasnica tvrtke za digitalni marketing u Zagrebu gdje i živi. Ujedno je vrlo poznata influencerica na društvenim mrežama.

— Mislim da sam prvi put radila za Dubrovačke ljetne igre već 2010. godine i to je zapravo bio moj prvi pravi posao. Bila sam presretna zbog toga. Bili smo stvarno mlada ekipa i svaki dan nam se događalo nešto zanimljivo, ali jedna od anegdota koja mi je ostala u glavi je kad sam prvi put pravila kavu i odnijela je gospođi iz PR ureda na što je ona komentirala da bi ta kava 'ubila i konja' (smijeh!). To stvarno nikad neću zaboraviti i što je najžalosnije još uvijek ne znam napraviti dobru kavu, jer je ja ne pijem pa ne mogu ni procijeniti – veselo će naša mlada sugovornica. Što iz današnje perspektive može poručiti mladim ljudima koji su se odlučili za rad u Igrama?

— Želim im reći da iskoriste apsolutno svaku priliku da odu na predstavu, koncert ili ako ih zanima nešto drugo jer sam ja bila oduševljena cijelim programima i htjela sam ići na sve. Dan danas spominjem koncerte i predstave na kojima sam bila dok sam radila za Dubrovačke ljetne igre – zaključuje Nera.

Davor Mojaš: Kontrolirana opijenost teatrom

Za kraj, s nama je svoje festivalske impresije podijelio gospodar Davor Mojaš, ugledni kulturni djelatnik. Ne samo impresije, već i snažne, trajne veze.

— Moja veza s Igrama, kada sada zbrajam, je duga, raznovrsna, ljetima usložavana i na različite načine inspirativna, slojevita i obostrano kompleksna i, koliko treba, fluidna. Začinje se gledanjem nekih važnih predstava sedamdeset i nekih koje su otkrile i razvile, pokazalo se kasnije, moju kontroliranu opijenost teatrom i obratno. Kao student, nekoliko ljeta bio sam portir na ulazu u Festivalnu palaču u ulici Od Sigurate. Igre sam pratio, pisao po tadašnjim novinama, i kasnije, profesionalno kao novinar i urednik u programima Radio Dubrovnika i Hrvatskog radija. Nakon Jovice Popovića naslijedio sam tjednu emisiju Festivalna panorama, a onda godinama izravno, uz ostalo, za Hrvatski radio i naravno Radio Dubrovnik, prenosio svečanost otvaranja Igar. Bezbroj je razgovora, tekstova, reportaža, osvrti, emisija, izravnih prijenosa i raznih drugih tragova 'od Igar' ostalo upisano u moje novinarske kronologije. Od 1985. do 1990. s Vedranom Beničem vodio sam festivalski press ured. Izdavali smo po 40 festivalskih biltena tijekom sezone ili, prevedeno, svakodnevno. Vodili konferencije za medije, okupljali kolege novinare, kritičare, glumce, redatelje i prijatelje, koji nas se uvijek ljeti sjete kada dođu u Dubrovnik. Ustanovili smo s Miškom Ercegovićem Nagradu Sezame, inspirirali umjetnike da nam slikaju Festivalne razglednice (Murtić, Vrus, Kavurić-Kurtović, Šibl, Marušić, Pulitika, Peko, Škerlj...), važna imena tadašnje kulturne scene da nam pišu za Festivalne vijesti. Onda su mi se sa Studentskim teatrom Lero izvodile predstave, koje sam režirao sa scenografom Marinom Gozzeom, na Dubrovačkim danima mladog teatra u svim njegovim izdanjima. Posljednjih 15-tak godina Lero je redovito dio dramskog programa Igar. Ne pamtim datume, a i oni imaju nešto protiv mene, ali pamtim predstave, umjetnike i razna događanja koja su bogatila festivalska i moja ljeta – ističe nam novinar i urednik

Davor Mojaš, a dodaje kako je 'pomalo uzaludno i teško pa i upitno u ovakvim lutanjima kronologijama i godištima, pobrojiti i još teže izdvojiti tolika toga, ali nada se, da će obilje slika i susretništa po razbacanim stranicama moga životnog albuma vrlo vrlo neprimjetno i sporo blijedjeti.

— Sretan da moja i festivalska razbrtalica ostaje nedovršena – dodaje. Pitamo ga i što bi iz tog razdoblja izdvojio kao najzanimljivije, najljepše sjećanje...

— Mislim da je šestogodišnje vođenje Press ureda Dubrovačkih ljetnih igara s Vedranom Beničem ostalo nezaboravno iskustvo. Ta svakodnevna pa i noćna ljetna druženja s umjetnicima i novinarima, izuzetno posjećene konferencije za medije, jedna po svemu začudna produkcija svakodnevnih izdanja 'pomaknutih' Festivalskih vijesti i neformalni razgovori uz kavu i druga pića činili su od Pressa pravi festivalski klub. Za nevjerovatni je danas, ali znalo se dogoditi da bi istovremeno o svemu pa i o festivalu razgovarali dr. Frano Čale, Petar Brečić, Dalibor Foretić, Bože Žigo, Anatolij Kudrijavcev, Boris B. Hrovat, Nikola Ivaniškin, Jakša Fiamengo i brojni drugi koji bi se zatekli, Momčilo Popadić nam je u Pressu pisao sonete, Mato Baković otvarao tajne svoje pismohrane iz šufita u festivalskoj palači. Znalo se redovito neformalno okupiti i šareno glumačko društvo iz festivalskih dramskih ansambala. Bilo je i glazbenika, dirigenta, kolega novinara i svima nam je nekako bilo allegro – dodaje.

Osobno su mu, ističe, važne i izvedbe Studentskog teatra Lero na Dubrovačkim danima mladog teatra s izvedbama na, danas nezamislivim i izgubljenim scenskim prostorima Igar, u širokoj ulici, Ulici sv. Margarete, na Bunićevoj poljani, iza crkve Domino...

— Dolazak Radovana Ivšića na Lerovu izvedbu njegove drame Vane ili, u novije vrijeme, praizvedbe Paljetkovog Skrovitog vrta i Mjesečine za lady Macbeth Milana Milišića na Igrama. Ima puno toga još, ali svako ovakvo prisjećanje je, na žalost, reducirano i nužno površno. Osuđeno na nepovrat. Na sreću i na nezaborav kojim ponekad otplovim u nostalgijom i nekim elegičnim lutanjima. Iznenađujući se posljedicama – reći će nam naš sugovornik, gospodar Davor Mojaš.

I nakon Igar, Igre. Nikad niste prestali biti vezani za njih! – odgovaramo mu.

— Igre su upisane, kao i kod mnogih u ovom Gradu, u naše profesionalne i životne kronologije. Bogateći nas i oplemenjujući. Sretna je okolnost da

NIKAD VIŠE TAKVOG RESTORANA

Fali Ocean!

Danas nemate gdje, kao sudionici i glumci Igar, nakon izvedbe početi negdje nešto pojesti i popiti. Predstava počinje u devet i po, ali u sedam dolazite da biste se za nju pripremili. Traje do ponoći i što onda? U 'Oceana' je bio roštilj i litra 'dubrovačkog bijelog' od kojeg je bolila glava, ali smo svi bili tamo do tri, četiri ujutro. Upravo tu razvijala su se prijateljstva i kulturna druženja, a ljudi bi pojeli, popili, i – odmorili. Danas takav tip restorana ne postoji – istaknuo nam je Srđan Gavrančić tijekom razgovora o Igrama.

Mislim da je šestogodišnje vođenje Press ureda Dubrovačkih ljetnih igara s Vedranom Beničem ostalo nezaboravno iskustvo. Pravi festivalski klub – prisjetio se Davor Mojaš

je Lero posljednjih godina redovito u festivalskom programu i zahvala svim intendantima koji su prepoznali dah, duh i značaj ovog teatra u kulturnoj slici Grada i hrvatskog glumišta. Zahvaljujući godinama, iskustvu i raznim drugim međusobnim zapletenostima, upisujem povremeno svoja sjećanja i uspomene u imaginarni festivalski spomenarij, s dovoljno distance i kontrolirane empatije pratim festivalna ljeta nadajući se da naš zajednički vremenopis još nije dopisan. Pa će tako i na 74. Dubrovačkih ljetnim igrama Lero odigrati svoju novu predstavu znakovitog naslova Uglavnom vedro – zaključuje u svojim sjećanjima Davor Mojaš. Njegovim sjećanjima i impresijama zaključujemo i ovaj bogati temat. Do Igar!

